

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23788/2023
06.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хацића, Марије Терзић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле Републике Србије, Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Горан Вељовић, адвокат из ..., ради накнаде за коришћење пољопривредног земљишта, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1098/23 од 01.03.2023. године, у седници одржаној 06.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1098/23 од 01.03.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1098/23 од 01.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву П 401/18 од 17.11.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужили на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта за агроекономску 2015/2016 годину исплати износ од 10.867,08 евра обрачунат у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан плаћања са затезном каматом која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена по Закону о затезној камати почев од 28.03.2018. године до исплате, као и да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 161.020,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован преостали део тужбеног захтева тужиле, којим је тражено да се тужени обавезе да тужили на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта за агроекономску 2015/2016 годину исплати износ преко досуђеног износа од 10.867,08 евра до траженог износа од 47.207,07 евра обрачунат у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан плаћања, са затезном каматом која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на

главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена по Закону о затезној камати почев од 28.03.2018. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1098/23 од 01.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено решење о трошковима поступка садржано у делу става првог изреке првостепене пресуде којим је обавезан тужени да тужиљи на име трошкова поступка исплати 161.020,00 динара са припадајућом законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, примено члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), по оцени Врховног суда, у овом случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужиље, као о изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

Правноснажном пресудом одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини, без правног основа за агроекономску 2015/2016. годину исплати разлику до троструког износа највише просечне постигнуте цене по хектару на територији округа на којој се налази пољопривредно земљиште применом члана 62. став 5. у вези члана 64а. Закона о пољопривредном земљушту. Ово због тога што је тужени поступајући по Закључку Владе Републике Србије од 11.03.2016. године, дана 18.04.2016. године (у оквиру рока одређеног Закључком Владе Републике Србије) пријавио надлежном органу једнице локалне самоуправе укупну површину пољопривредног земљишта које користи без закљученог уговора о закупу, о чему је сачињен записник 30.08.2016. године, међутим, туженом није омогућено од стране надлежних органа тужиље и органа локалне самоуправе да плати накнаду за коришћење земљишта (Закључак Владе РС је од стране општинских органа Алибунар усвојен тек новембра 2016. године, а убрзо стављен ван снаге и то по протеклу агроекономске године, због чега Министарство пољопривреде у том тренутку није ни прихватило одлуку), то нема основа да се тужени обавезе на плаћање на основу одредбе члана 62. став 5. Закона о пољопривредном земљушту. Чињеница да тужени није истовремено са подношењем пријаве платио накнаду за коришћење земљишта које користи без правног основа, није од утицаја на другачију одлуку о тужбеном захтеву, јер је Закључком Владе Републике Србије препоручено да се ова накнада плаћа на основу вансудских поравнања, која су требала бити закључена истовремено са подношењем пријаве, које поравнање туженом, приликом подношења пријаве, није понуђено, што се не може ставити у кривицу туженог.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, то нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужиле, као о изузетно дозвољеној, са којих разлога је применом члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиле није дозвољена.

Чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП, прописано је да је ревизија недозвољена ако је ревизија изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.03.2018. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 36.340 евра.

С обзиром на то да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не преази динарску противвредност од 40.000 евра на дан подношења тужбе, то ревизија тужиле није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић